

BẠN LÒNG

Vinh-Lan

Anh chủ bút Phan Long đến bàn anh thư ký Hiệp bảo:

- Tôi đã chuyển bài cho chú rồi. Chú sắp bài này vào trang nhứt, phần dưới, bên mặt, rán làm sao cho nó nằm trọn trong hai cột, có đóng khung. Chữ tựa khổ 24. Tôi sẽ về khoảng sáu giờ chiều để coi lại.

Anh đi qua bàn của Thiên Trang nằm bên cạnh, đưa một tờ giấy:

- Có hợp báo bất ngờ nên anh không đến ca sĩ Chung Lang Tử được. Em đi phỏng vấn thay anh. Đây là địa chỉ.

Thiên Trang đang chăm chú viết bài, khi nghe mấy lời ấy thì ngước lên, vẻ không bằng lòng :

- Đâu được. Em phải viết cho xong bài này hôm nay, ngày mai sửa, giao cho anh Hiệp sắp trang để đến thứ năm lên khuôn. Nếu em đi tới chiều thì em không thể nào làm kịp.

Phan Long nhỏ nhẹ nói :

- Em không lo. Nếu bài đó không kịp anh sẽ có bài khác thế. Mình hẹn đi phỏng vấn thì mình phải đúng hẹn, nếu không sau này khó xin được lịch gặp anh ta lắm.

Thiên Trang cau mày:

- Ngoài ra, thiệt tình em không ưa cái tên này!

Phan Long phì cười:

- Em không ưa là một chuyện mà việc làm của nhà báo là một chuyện.

Thiên Trang ngắt lời:

- Em biết. Nhưng mà em không ưa thì em đâu có hứng thú để chất vấn. Vả lại, nếu em đâm câu bất tử thì lại thêm mất lòng. Thôi thì anh hẹn khi khác đi.

Phan Long kéo ghế ngồi xuống trước mặt Thiên Trang, điềm điềm nói:

- Anh đã nói, mình không nên sai hẹn hay khất hẹn, sau này khó có dịp gặp gỡ người ta.

Thiên Trang càu nhàu:

- Cái tên đó vừa hợm vừa kiêu, mà hát hồng với điệu bộ không giống ai, em đâu biết phải hỏi gì.

Phan Long cười:

- Nhưng mà Chung Lang Tử rất ăn khách. Anh ta có người ái mộ nhiều nhất hiện nay. Điều đó mình không thể phủ nhận được. Vả lại, với nhiệm vụ của báo kịch trường mình phải đáp ứng sự hâm mộ của độc giả và khán thính giả.

Thiên Trang nhìn thẳng vào mặt Phan Long, chừng chặc nói:

- Em không đồng ý lắm với thái độ chiều lòng khán thính giả này. Là nghệ sĩ chân chính thì không phải lên sân khấu múa men để làm vừa lòng một đám khán giả chơi chơi có khuynh hướng vọng ngoại, hay chỉ nhắm con đường theo thị hiếu để mua danh, mà phải nghĩ đến phẩm chất của âm nhạc và nghệ thuật diễn tả của mình.

- Anh đồng ý với em hoàn toàn nên anh mới đề nghị em đi thế anh.

- Nhưng chắc chắn em sẽ không viết như anh.

- Đúng vậy. Anh viết khác em. Em có quan điểm, lý luận không giống anh, và nó là của em. Điểm hay của tờ báo chúng ta nằm trong chủ trương này. Em nhớ không, bài em viết tâm tình của nữ ca sĩ Ngọc Tuyết đã làm cô ấy khóc sụt mướt khi đọc chính chuyện đời của mình. Sự ấy xảy ra vì em đã viết bằng tình cảm của em, bằng sự thông cảm của em với tâm tình nghệ sĩ. Mấy tháng trước kếp Hoàng Sang đã than phiền những lời phê bình gay gắt của em về tác phong của anh ta trên sân khấu, nhưng từ đó đến nay anh ấy đã diễn xuất nghiêm chỉnh hơn, biết tôn trọng khán giả hơn. Cách đây mấy hôm anh ta bảo anh là bây giờ mới biết hài lòng với chính mình. Em thấy không, đó là những vết son nghề nghiệp của em mà em nên khai thác.

Anh ngưng một giây, nhìn Thiên Trang với đôi mắt triu mến, rồi tiếp:

- Anh lớn tuổi, già giặn, chín chắn hơn em nên anh viết cân nhắc, có pha lẫn một chút độ

lượng, cảm thông. Trái lại, em viết với giọng văn trẻ trung, sôi động, ý kiến của em nồng nhiệt, căng thẳng, nhưng có kém phần khách quan, đúng đắn đâu. Màu sắc của em, em nên giữ, anh thấy cần khuyến khích, thúc đẩy hơn là ngăn chặn. Chỉ có một điều anh khuyên em là đừng bao giờ quên tinh thần xây dựng và nên chấp nhận nếu sự chấp nhận đó cần thiết.

Thiên Trang đắm chiêu suy nghĩ, rồi lưỡng lự:

- Em phải hỏi anh ta những gì?

Anh chủ bút đứng dậy:

- Em còn hai tiếng đồng hồ để chuẩn bị câu hỏi. Anh để em tự do trong vấn đề này. À, nếu còn kịp em về nhà trang điểm cho xinh thêm một tí.

Thiên Trang nguyết dài:

- Cho cái tên đó em đâu thèm làm đẹp!

Phan Long cười khi. Hiệp cũng cười theo. Anh rất quý mến cô nhà báo trẻ này. Cô lúc nào cũng thẳng thắn, cương nghị chống trả lại những gì không vừa ý, nhưng rất siêng năng, chăm chỉ, làm việc không biết mệt mỏi và hay tình nguyện giúp anh sửa bài khi cô có thì giờ. Anh nói nhỏ:

- Cô có bao nhiêu cứ chuyển qua đây, tôi phân trang lần lần cho. Cô không cần phải đợi viết xong.

Thiên Trang cười:

- Chắc cũng không sao. Để chiều rồi hẵng tính. Bây giờ tôi phải nghĩ cách chọc cái anh chàng xác xược này chơi.

Hiệp cười tủm tỉm, quay trở về công việc mình. Anh cũng mong có dịp cùng vui với Thiên Trang để việc làm bớt buồn tẻ.

Thiên Trang coi đồng hồ tay, sắp xếp mấy dụng cụ cần thiết vào cái xách tay rồi dắt xe máy ra đường. Nhà của ca sĩ Chung Lang Tử là một biệt thự nhỏ nhỏ nằm trên đường Bà Huyện Thanh Quan. Sau khi nghe giới thiệu, người nhà mời Thiên Trang vào phòng khách để đợi. Cô để ý ngay cái lối trang trí vừa ngộ nghĩnh, vừa có nét kiêu ngạo, vừa có ý khoe khoang một cách lập dị của chủ nhà. Cái ghế da dài hình vòng cung màu đỏ thẫm để sát tường bên phải, trên đó có gắn một dọc bóng đèn cũng màu đỏ san sát nhau làm thành hình chữ C thật lớn. Một cái ghế đơn lưng day vào trong đặt bên cạnh, sau một cái bàn tròn bằng kiếng đục. Ở một góc phòng có đặt một bình

hoa to, cao hơn một thước, trong chỉ cắm có một cành cây khô nằm xiên ngang như tô điểm sống cho tấm vách để trần màu trắng. Bức tường trước cái ghế dài được trang trí trọn bằng nguyên tấm ảnh của ca sĩ in theo thể tranh quảng cáo. Chung Lang Tử mặc quần jeans đen, áo thun không tay cũng màu đen để lộ trần bắp thịt rắn chắc. Cổ anh đeo một dây chuyền dài, sợi to, với cái mề đay hình cây đàn ghi-ta điện lòng thông gần tới cái khóa dây nịt thật lớn hình vuông chạm trổ nổi. Anh đứng nghiêng mình ra trước, một tay cầm cái máy vi âm đưa lên gần miệng, một tay dang ra sau. Thiên Trang phải nhìn nhận là chàng ca sĩ mà cô không ưa có một dáng dấp và phong cách vừa hùng, vừa nhã, tuy đồm dáng nhưng rất hợp với cái nhìn của tuổi trẻ. Bây giờ cô mới để ý mái tóc cố ý để xuề xoà trước trán một cách có thẩm mỹ, chập chờn trên đôi mắt quuyền rũ với cái nhìn lẳng lơ đa tình.

- Chào chị!

Thiên Trang giật mình, lật đật đứng dậy:

- Chào anh. Tôi là Thiên Trang, phóng viên của tuần báo kịch trường Nghệ Thuật.

Chung Lang Tử hơi do dự nhưng bình tĩnh nói:

- Mời chị ngồi. Xin lỗi chị, nếu tôi không làm thì hôm nay tôi có hẹn với anh Phan Long?

- Dạ phải. Anh Phan Long nhờ tôi xin lỗi anh, anh ấy có hợp báo thỉnh linh nên không đến được. Tôi xin phép thay anh ấy làm công việc phỏng vấn.

Chung Lang Tử có vẻ không vừa lòng lắm, song cũng gượng cười xã giao:

- Rất tiếc! Tôi cũng không còn lịch nào khác. Thôi được, chị cứ hỏi.

Thiên Trang lấy cái máy ghi âm nhỏ để lên bàn, một tay cầm cuốn sổ tay, một tay cầm viết. Cô bắt đầu ngay:

- Xin hỏi: Từ đâu anh có cái đam mê cho đề tài ca nhạc của anh?

Chung Lang Tử hơi ngạc nhiên về câu hỏi vô đầu, nhưng vẫn trầm tĩnh đáp:

- Mỗi người có một hình dung về lối sống riêng của mình và có quyền hay có ý muốn tìm một dấu ấn đặc thù để ghi khắc và biểu lộ lối sống đó. Đề tài ca nhạc của tôi là lối sống, là biểu hiện qua cảm thức nghệ thuật giấc mơ sống của tôi.

- Người ta thường cho rằng nhạc êm dịu có sức mạnh diễn tả tâm tình hơn nhạc sôi động. Tại sao anh thích những bài nhạc có một tốc lực khá nhanh và có nhiều tiếng động với cường độ cao lồng đàng sau? Có phải anh cần một sự hỗ trợ nào đó của dàn nhạc không?

Chung Lang Tử cau mày vì phần thông của câu hỏi. Anh có cảm tưởng cô phóng viên này coi thường tài năng của anh nên giọng anh rần lại:

- Thời gian của thiên nhiên qua rất nhanh. Cuộc sống của con người cũng trôi đi với một nhịp điệu dồn dập chứ không như những trưa buồn tẻ nhạt. Tôi muốn hoà nhập vào cuộc sống, rồi xuất thân với cuộc sống đó qua âm thanh và tiết tấu. Dĩ nhiên là phải vùn vụt, ào ạt. Còn dàn nhạc? Nếu không có sự hòa điệu giữa chúng tôi thì làm sao làm việc chung với nhau được?

Thiên Trang mỉm cười. Cô không ngờ anh chàng ca sĩ khó thương này lại có thể trả lời một cách thông minh như thế. Cô xoay qua chiều khác:

- Anh có vừa lòng và cảm thấy đủ khi được tôn là ca sĩ đẹp trai nhất không?

Chung Lang Tử hài lòng với câu hỏi, thầm nghĩ, ít ra cô này cũng phải chịu thấy một sự thật. Anh nhìn Thiên Trang một cách hóm hỉnh, rồi giả vờ khiêm nhượng đáp:

- Tôi không dám tự nhận đã được như lời chị vừa nói. Tôi chỉ dám vừa lòng và cảm thấy đủ khi nào giới mộ điệu vừa lòng với sự cố gắng phục vụ nghệ thuật của tôi.

- Theo anh, sự giao cảm với dòng nhạc Việt cùng với sự biểu lộ tâm tư trong phong thái Việt là quan trọng, hay là sự cộng hưởng với trào lưu nhạc trẻ nước ngoài là điều đáng quan tâm hơn? Và trong trào lưu nhạc nước ngoài những ca sĩ quốc tế nào là nhân vật điển hình cho anh?

- Như chị đã biết, tôi có khuynh hướng của phần hai câu hỏi hơn. Tôi coi đó là một khuynh hướng của tài năng chứ không có sự đánh giá hơn kém. Tuy nhiên, tôi không coi ai là nhân vật điển hình cả.

Thiên Trang hỏi dồn:

- Thế anh nghĩ sao khi nhiều tờ báo đã viết rằng: Chung Lang Tử có lối trình diễn gợi tình như Robbie Williams và lẳng lơ như Người tình La tinh Ricky Martin?

Chung Lang Tử đỏ mặt:

- Tôi không đồng ý lối so sánh đó.

Thiên Trang tấn công tiếp:

- Nhưng anh có nhận rằng sự chuyển động thân thể của anh không khác những ca sĩ kia bao nhiêu. Và...có những mô phỏng, thí dụ...

Cô chỉ tấm ảnh trên tường:

- Cách ăn mặc này, phong cách này tương tự như Ricky.

Chung Lang Tử sảng giọng:

- Tôi nghĩ rằng tôi có quyền ăn mặc theo ý thích của tôi, theo lẽ lối hợp với vóc dáng của tôi cũng như hợp với dòng nhạc tôi lựa chọn.

Thiên Trang liếc nhìn nét bất mãn trên gương mặt Chung Lang Tử, nhếch mép cười nhẹ rồi hạ giọng:

- Anh có tin tình yêu của tiếng sét ái tình không?

Chung Lang Tử ngỡ ngàng, hơi lúng túng vì sự đổi hướng bất ngờ của câu hỏi nên ngập ngừng:

- Không... mà...cũng có thể có.

- Tại sao?

Anh đã lấy lại được bình tĩnh:

- Tôi là con người của quá trình chứ không phải của đột phát. Tuy nhiên....

Anh cười, nói lửng lơ:

- Tôi cũng hy vọng là có lúc nào đó tôi được thưởng thức cái thi vị của tình yêu từ tiếng sét.

Thiên Trang cũng cười:

- Xin hỏi anh câu cuối cùng theo thông lệ của nhà báo: Anh có dự định gì cho những ngày sắp tới?

- Tôi sẽ phát hành tập album mang đề tài "Như cánh chim bay". Mong báo chị giới thiệu giúp.

- Chắc chắn chúng tôi sẽ làm điều đó. Xin cảm ơn anh đã hy sinh thì giờ quý báu cho Nghệ Thuật.

Sau khi Thiên Trang đã lên xe đi rồi Chung Lang Tử vẫn còn đứng tần ngần ở cửa, trong lòng bồn chồn. Anh cảm thấy như tự ái bị tổn thương vì cô phóng viên không làm thói quen tặng bốc, vuốt ve anh như nhiều nhà báo khác. Chẳng những thế mà thỉnh thoảng trên môi cô

còn điểm thêm một nụ cười tinh nghịch như khiêu khích làm anh khó chịu vô cùng. Bây giờ anh chỉ còn phải đợi đến thứ sáu để xem cô này viết về anh như thế nào. Lần đầu tiên anh có một cảm giác kỳ lạ sau cuộc phỏng vấn. Thường thường anh đã biết trước người ta sẽ viết gì về anh. Khi báo ra anh chỉ cần đọc thoáng để kiểm chứng và để thỏa mãn với những lời tán tụng. Tự nhiên lần này anh hơi thấy ngại ngại, không vững tự tin vì những câu hỏi kỳ cục và nhất là thái độ khinh khỉnh của cô phóng viên trẻ. Ừ, mà ngay cả cách ăn mặc của cô ta khi đến anh, quần tây xanh đậm, áo sơ mi xắn tay đến cùi chõ, tóc tai bỏ lòa xòa, chẳng trang điểm son phấn, chứng tỏ cô ta không thuộc vào đám nữ phái ngưỡng mộ anh, và còn có vẻ không cần đến sự chú ý của anh nữa. Anh không hiểu tại sao Phan Long lại có thể gọi một người thiếu kinh nghiệm như thế đi phỏng vấn một nghệ sĩ tầm tiếng như anh.

Phải đợi ba ngày nữa. Ba ngày, bình thường theo anh là rất ngắn nhưng bây giờ anh lại thấy quá dài. Ngày trôi đi sao mà chậm rãi lê thê.....

Mười giờ sáng ngày thứ sáu. Tòa soạn Nghệ Thuật im phăng phắc trong không khí làm việc. Anh Phan Long ngồi ngay từ đầu phòng, còn bàn của Hiệp và Thiên Trang nằm gần vách trong. Chợt Chung Lang Tử hăm hăm đi vào, đến trước mặt Phan Long quăng tờ báo lên bàn:

- Anh nghĩ sao về mấy lời của cô phóng viên của anh?

Phan Long ngược lên, sừng sốt vì thái độ quá căng của Chung Lang Tử, nhưng từ tốn nói:

- Chào em. Mời em ngồi. Có gì mà em giận dữ thế?

Chung Lang Tử hơi ngượng, giọng dịu lại nhưng vẫn cau có:

- Anh đọc mấy câu kết của cô Thiên Trang đi.

Phan Long thật ra đã đọc rồi nhưng vẫn lật tờ báo ra: "Chung Lang Tử, một danh ca của nền ca nhạc trẻ đương đại, chẳng những nổi tiếng là đẹp trai mà còn gợi nhớ với cái tên phảng phất hình ảnh hào hùng của một cao thủ võ lâm cũng như cái tính chất thơ mộng của chàng hiệp sĩ lãng mạn xứ hoa anh đào. Anh đã gây những ấn tượng sâu sắc vào lòng khán giả trẻ tuổi qua những cử động cơ thể, khi thì khêu gợi táo bạo như Robbie, khi thì tình tứ quyến rũ như Ricky, mặc dù anh chủ trương

không dựa theo một mẫu hình lý tưởng nào. Giọng ca truyền cảm của anh, đặc biệt với một âm vang chiều sâu rất hiếm có, cho phép chúng ta hy vọng và chờ đợi một Chung Lang Tử Việt Nam với tình cảm dạt dào, tha thiết, đậm nét trữ tình Việt Nam; chắc chắn anh sẽ còn làm rung động và làm thổn thức không biết bao nhiêu trái tim Việt Nam nữa." Phan Long để tờ báo xuống nhẹ nhàng nói với Chung Lang Tử:

- Anh cũng đã đọc trước khi báo vào khuôn. Anh thấy đó cũng là một lời khen, một cách đề cao, tuy có điều kiện.

Chung Lang Tử cau mày:

- Em thấy lời chỉ trích đó có vẻ diễu cợt, moi móc, đã phá....

Phan Long chặn lời:

- Nhà báo cũng như khán giả nhận xét em như chính họ thấy con người em trước mắt họ. Khán giả chấp nhận hay không chấp nhận điều họ thấy một cách lặng lẽ, vì không phải ai cũng có cơ hội bày tỏ. Trái lại, nhà báo có phương tiện và điều kiện để đưa ý kiến mình lên, mà việc đó cũng là bổn phận của nghề nghiệp nữa. Anh nghĩ, là nghệ sĩ với mục đích phụng sự nghệ thuật và quần chúng, em nên bình tĩnh phản ánh lời phê bình hơn là giận dữ vì nó.

Trong lúc hai người nói chuyện Thiên Trang chăm chú làm việc như không hề nghe thấy gì cả. Hiệp lẳng tai nghe lén cuộc đối thoại giữa Phan Long và Chung Lang Tử rồi thỉnh thoảng liếc nhìn sang Thiên Trang, thấy cô tỉnh bơ như không có chuyện gì xảy ra làm anh bất tức cười, thậm phục tánh lì lợm của cô bạn trẻ. Khi Chung Lang Tử đi rồi cô mới phì cười nói với Phan Long:

- Đó, anh thấy không? Em đã nói trước mà, em sẽ làm mất lòng anh ta.

Phan Long cũng cười:

- Chung Lang Tử phải học biết nghe lời phê bình, để ý đến khuyết điểm và khía cạnh tiêu cực của anh ta.

Thiên Trang hăm:

- Em mà còn viết về anh ta là em sẽ chọc tiếp.

Phan Long và Hiệp cười xòa. Anh chủ bút nheo mắt:

- Ừ, em chọc đi. Cho đến khi nào....

Anh bỏ lửng câu nói bằng một nụ cười...

Chung Lang Tử không cãi được với Phan Long nhưng sự bất bình về mấy lời của Thiên Trang không nguôi. Bao nhiêu lần anh để thì giờ thật nhiều vào việc trả lời người ái mộ trên mạng, viết đáp hàng ngàn câu hỏi đã làm anh sung sướng tự hào với sự thành công của mình, nhưng rồi sau đó mấy câu châm chọc của Thiên Trang cũng vẫn vờ trở lại trong trí anh. Tuần nào anh cũng tìm đọc bài của Thiên Trang, tò mò muốn biết cô nhà báo, theo anh là còn non nghề này, viết gì về ca nhạc hiện thời. Rồi anh phải tự thú nhận là ý kiến của cô tuy thoạt đầu làm anh bức bối vì cảm thấy bị đụng chạm nhưng sau đó nó đã bắt anh suy nghĩ không ít. Mấy tuần trước cô đặt vấn đề về tình trạng bế tắc, cạn kiệt một cách vô lý trong nguồn cảm hứng sáng tác nhạc tình yêu nước ta, bế tắc cạn kiệt đến nỗi phong trào viết lời Việt cho các bản nhạc tình từ Trung quốc, Thái Lan, Cao Ly...được nảy sinh rồi lấn áp cả mơ mộng Việt Nam. Hay như số báo vừa qua cô chỉ trích phong cách nghệ thuật ngoại lai một cách gượng gạo, vụng về trong sự trình diễn nhạc trẻ. Cô viết: "Tất cả các loại nhạc, từ nhạc dân tộc, cổ điển đến Pop, Rock...đều là những tiếng nói của tâm hồn, của tình yêu, của trần trở, của khát khao, của ước vọng... nên tiếng hát phải xuất phát từ trong lòng, trong tim, trong sự hòa tan của rung động cá nhân vào dòng sông giai điệu, trong niềm giao cảm và trong sự trang trọng gói gắm tâm tư người ca vào ngôn ngữ của cảm xúc bằng âm thanh."

Chung Lang Tử cất nhiều đoạn bài để lên bàn viết, đọc đi đọc lại mỗi lần ngồi vào bàn, và sau mỗi lần đọc là anh lại trầm tư.

Thiên Trang rời nhà bạn ở trong ngõ hẻm đường Nguyễn văn Đậu quận Bình Thạnh, định đi quanh ra đường lớn. Khi đi ngang quán cà phê Thanh Nga cô chợt để ý quán hôm nay có treo mấy sợi dây đèn màu dọc theo hàng rào và trên vòng cung của cổng ra vào. Một tấm bảng có gắn đèn thật sáng để ngay trước ngõ làm cô hiếu kỳ dừng chân lại đọc: "Danh ca Chung Lang hát cho quý Nghệ Sĩ Về Chiều". Thiên Trang thấy ngỡ ngàng tên Chung Lang. Còn chữ Tử ở đâu? Cô đi vào đứng bên một cây cột dùng để chống cái mái rạp được dựng ngoài vườn trước cửa quán, đặc biệt cho buổi trình diễn hôm nay. Đèn màu giăng ngang giăng dọc gây một không khí lễ lặc. Khách ngồi

choán gần hết các bàn đang thường thức giọng hát của ca sĩ. Quả là ca sĩ Chung Lang Tử, nhưng hôm nay anh có vẻ là một người khác. Vẫn quần jeans đen nhưng với áo sơ mi màu xám lợt giản dị, hiền lành. Mái tóc vẫn phủ trước trán nhưng không có dây chuyền đồng đưa trên ngực. Anh không chạy xoàn xoạt trên sân khấu mà ngồi trên một cái ghế cao, một chân chống xuống đất, một chân gác tựa lên thành gỗ ngang, tay cầm máy vi âm say sưa thả hồn theo bài hát xưa ngậm ngùi cho mỗi tình chông tàn giữa giọng hát và phím đàn. Sau lưng anh không phải là một dàn trống cùng với những nhạc khí điện tử mà chỉ có hai cây ghi-ta thùng, một đàn hợp âm, một gậy độc tấu. Tiếng đàn êm ái, diu dặt, nức nở đi theo tiếng hát trầm ấm có âm vang sâu thẳm đưa tâm tình khán giả chậm chậm đi vào con đường dài hun hút của cõi mộng lung, huyền hoặc. Tiếng đàn lời dần, tiếng hát cũng vượt nhẹ nhưng cái máy vi âm vẫn còn giữ trước miệng ca sĩ để nuốt giọng ngân cuối cùng đang từ từ loang xa rồi tắt hẳn. Chung Lang Tử vẫn ngồi im trên ghế, mắt nhắm nghiền, đầu hơi ngả về sau. Tình cảm đi theo tiếng hát vẫn còn đọng trên đôi chân mày hơi nhú lại, trên sợi thịt căng thẳng của gò má, trên cặp môi run run chưa muốn khép. Khán giả bàng hoàng rung động, rồi chợt có ai đó bưng tỉnh vỗ tay....Chung Lang Tử đứng xuống đất, gập mình cúi chào. Tràng pháo tay nồng nhiệt kéo dài rất lâu mà không có những tiếng reo hò, gào thét, làm anh cảm động. Một mối cảm xúc mới lạ dâng lên trong lòng anh. Anh ngẩng đầu lên để cảm ơn khán giả, vô tình nhìn về phía bên mặt thấy Thiên Trang đứng dựa cột, vừa vỗ tay vừa nhìn anh cười thật tươi. Chung Lang Tử ngẩn người, quên mất quang cảnh trước mặt. Thiên Trang mỉm cười, đưa tay lên khẽ vẫy vài cái rồi quay lưng đi ra.

Cô đi dài trên con đường nhộn nhịp, bỏ lại sau lưng giọng ca nhịp đàn và chỉ còn nghe tiếng xe chạy, tiếng kèn, tiếng rao, tiếng gõ của những xe, gánh hàng rong, nhưng đi theo cô từ lúc đó là một tia mắt. Một tia mắt chỉ trong vòng một phút đã thay đổi từ ngạc nhiên qua mừng rỡ, rồi tha thiết...

Vinh-Lan